

Pregar

Tant podem dir *Li vaig pregar que vingues* com *El vaig pregar que vingues* (o, és clar, *La vaig pregar que vingues*). Totes dues solucions, d'acord amb el Diccionari normatiu, es consideren correctes, però sembla que la primera és la més habitual i la que tendeix a bandejar la segona. Aquesta tendència, d'altra banda, és força general, volem dir que afecta d'altres verbs, que tenen, en principi, dues possibilitats, això és, la capacitat per a admetre dues solucions diferents, però que hom usa preferentment amb un complement directe de cosa (grup nominal, infinitiu o subordinada completiva) i un complement indirecte de designació personal. És el mateix cas que veiem, fa un parell de dies, amb el verb *privar*, és més usual, diem, *Li van privar d'entrar* que *El van privar d'entrar*.

Si dues construccions com *Li vaig pregar que vingues* i *El vaig pregar que vingues* (o *La vaig pregar...*) difereixen únicament en el pronom feble, és perquè en la segona d'aquestes construccions hi ha hagut la caiguda de la preposició *de* en *El vaig pregar que vingues* l'oració subordinada *que vingues* no és un complement directe de *pregar* sinó un complement preposicional, introduït, teòricament, per la preposició *de* (com els *adonar-se*, *recordar-se*, etc.), la qual, però, abdica davant el mot conjuntiu *que*. Aquesta preposició apareix indefectiblement davant un complement d'infinitiu: *El vam pregar d'entrar*, *La vaig pregar de venir*. En canvi —també teòricament, si més no—, tant podem dir *Li vaig pregar entrar*, sense preposició, com *Li vaig pregar d'entrar*, amb la preposició *que*, facultativament, precedeix un infinitiu que fa de complement directe. Aquesta és, efectivament, la teoria, clarament exposada a la Gramàtica catalana de Fabra de 1956 (pàg. 86), en què el verb *pregar* és un dels que s'indica que admeten aquest ús facultatiu de la preposició. Cal convenir, però, que rarament diríem avui *Li vaig pregar entrar* (sense la preposició), ~~tramo que resta~~, doncs, com una mera possibilitat teòrica.

Importa assenyalar, també, que si el complement de cosa és un grup nominal, aquest complement no pot ésser sinó directe, cosa que comporta que el de designació personal sigui indirecte: diem *Li vaig pregar l'assistència*, però no podem dir *El vaig pregar de la seva assistència*. De fet, és una de les limitacions a què solen tendir els verbs amb complements d'objecte que expressen acci-